

גגז לנחת שבת ושני וחמישי

וילך משה

תפסיר רס"ג

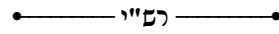
חמישי כשהן מחוברות בספרי תימן

לא א פמציא מוסי. וכלם בני אסראיל בגמיע הדא אלפלאם: ב פקאל להם. אנא אליוס אבן מאיה ועשרין סנה. לא אטיק ונאדה עלי אלכירוג ואלדכ'ול. ואללה פקד קאל לי. לא תעבר הדא אלארדן: ג אללה רבך. אלדי נורה יסיר בין ידיך. הו ינפד' הולאי אללמם. מן בין ידיך ותרתיהם. יהושע. הו יעבר בין ידיך. כמא קאל אללה: ד פיצנע אללה בהם. כמא צנע בסיוחן ועוג. מלפי אללמורי ובאהל בלדהם.

לא וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל: ואזל משה ומליל ית פתגמיא האלין עם כל ישראל: ויאמר אליהם בין מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויהיה אמר אלי לא

תעבר את הירדן הזוה: ואמר להון. בר מאה ועשרין שנין אנא יומא דין. לית אנא יכיל עוד למפק ולמיעל. וי אמר לי לא תעבר ית ירדנא הדין: יהוה אליהו הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהוה: יי אלהך. הוא עבר קדמך. הוא ישיצי. ית עממיה האלין. מן קדמך ותירתנון. יהושע. הוא עבר קדמך. כמא דמליל יי: ויעשה יהוה להם כאשר עשה

שני בספרי תימן (שני)



איני רשאי שנטלה ממני הרשות ונתנה ליהושע. דבר אחר, לצאת ולבא בדברי תורה, מלמד שנסתמו ממנו מסורות ומענינות החקמה: וה' אמר אלי. והו פרוש לא אוכל עוד לצאת ולבא לפי שה' אמר אלי:

לא וילך משה. ונוי: ז אנכי היום. היום מלאו ימי ושנותי ביום זה גלדתי וביום זה אמות: לא אוכל עוד לצאת ולבא. יכול שתשש כחך, תלמוד לומר (דברים לז, ז) לא כהתה עינו ולא נס לחוה. אלא מהו לא אוכל

תפסיר רס"ג

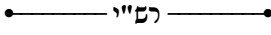
אלדי אנפד'הם: (ה) פיסלמהם  
אללה בין ידיכם. ותצנעון בהם.  
כגמיע אלוצייה. אלדי  
אוציתכם: (ו) אשתדו ותאידו.  
לא תכיאפיהם ולא תרהבוהם.  
פאן אללה רבך. נורה אלסאיר  
מעך. לא ידעך ולא יתרפך:  
(ז) תים דעא מוסי ביהושע.  
וקאל לה. בחצירה גמיע אל  
אסראיל אשתד ותאיד. פאנד  
תדכל. מע הולאי אלקום. אלי  
אלבלה. אלדי קסם אללה.

לְסִיחֹן וְלַעֹג מַלְכֵי  
הָאֲמֹרִי וְלָאֲרָעִם אֲשֶׁר  
הִשְׁמִיד אֹתָם: וַיַּעֲבִיד יי לְהֹן.  
כְּמֵא דְעַבְד. לְסִיחֹן וְלַעֹג. מַלְכֵי  
אֲמֹרָאָה וְלָאֲרָעָהֹן. דְּשִׁיזֵי יִתְהוֹן:  
וּנְתַנְם יְהוָה לְפָנֵיכֶם  
וַעֲשִׂיתֶם לָהֶם כְּכָל-הַמִּצְוָה  
אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֲתֶכֶם: וַיִּמְסְרוּן  
יי קְדָמִיכֹן. וְתַעֲבְדוּן לְהֹן. כְּכָל

תפקידתא. דפקידית יתכון: חזקו ואמצו אל-תיראו  
ואל-תערצו מפניהם כי יהוה אלהיך הוא  
ההלך עמך לא ירפך ולא יעזבך: תקפו ועילמו. לא  
תדחלו ו לא תתברון מן קדמיהון. ארי יי אלהך. מימריה מדבר  
קדמך. לא ישבקנד ולא ירחקנד: ס (שלישי) (חמישי כשהן מחוברות)

ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל-ישראל חזק  
ואמץ כי אתה תבוא את-העם הזה אל-  
הארץ אשר נשבע יהוה לאבתם לתת להם

ס שלישי בספרי תימן ס שלישי כשהן מחוברות בסת"י ס



ולא ירפך. לא יתן לך רפיון להיות נעזב  
ממנו: כי אתה תבוא את העם הזה. ארי  
את תיעול עם עמא הדין. משה אמר לו  
ליהושע. זקנים שבודר יהיו עמך. הכל לפי

דעתן ועצתן. אבל הקדוש ברוך הוא אמר  
ליהושע. כי אתה תביא את בני ישראל אל  
הארץ אשר נשבעתי להם (דברים לא, כג).  
תביא על פרחם. הכל תלוי בך. טול מקל והך



תפסיר רס"ג

לא לחצור בין ידי אללה. רבכם פי אלמוצע אלדי יכתארה. תקרא עליהם הדיה אלתוריה. בחד'אם חיתי יסמעוהא: (ב) ודיאך באן תגונק אלקום. אלהגאל ואלנסא ואלאטפאל. ואלגריב אלדי פי מחאלך. לפי יסמעו ויתעלמו. ויכ'אפו אללה רבכם. ויחפצו ויעמלו. בגמיע פלאם הדיה אלתוריה: (ג) חתי בניהם אלדי לם יבלגו. יסמעו ויתעלמו. ויכ'אפו אללה רבכם. טול זמאנהם. אלדי הם אחיא פי אלבלה. אלדי אנתם גאיזין אלארדן. לתדכילון אליה

אֶת־פְּנֵי יְהוָה יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ  
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר תִּקְרָא  
אֶת־הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶגְדְךָ  
כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּאָזְנֵיהֶם: בְּמִיתֵי  
כָּל יִשְׂרָאֵל. לְאֶתְחַזָּא קָדָם יי  
אֱלֹהֶיךָ. בְּאֶתְרָא דִּיתְרַעֵי. תִּקְרִי ית  
אוֹרֵיתָא הָדָא. קָדָם כָּל יִשְׂרָאֵל  
וְתִשְׁמַעְנֹן: <sup>דב</sup> הַקְהֵל אֶת־הָעָם  
הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים וְהַטָּף  
וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן  
יִשְׁמְעוּ וּלְמַעַן יִלְמְדוּ וַיֵּרְאוּ  
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־  
דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: פְּנוּשׁ ית עמא. גובריא ונשיא  
וּטְפֵלָא. וְגֵיּוֹרְךָ דְּבִקְרוּךְ. בְּדִיל דִּישְׁמַעוּן וּבְדִיל דִּיִּלְפוּן. וַיִּדְחֲלוּן ית יי  
אֱלֹהֵינוּ. וַיִּשְׁרוּן לְמַעַבְדְךָ. ית כָּל פְּתַגְמֵי אוֹרֵיתָא הָדָא: <sup>דג</sup> וּבְנֵיהֶם  
אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ יִשְׁמְעוּ וּלְמַדּוֹ לִירְאָה אֶת־  
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם חַיִּים עַל־  
הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה  
לְרִשְׁתָּהּ: וּבְנֵיהוֹן דְּלֹא יָדְעוּ. יִשְׁמַעוּן וַיִּלְפוּן. לְמַדְחַל קָדָם יי

— רס"י —

שביעית: יא תקרא את התורה הזאת. שְׁלַעֲן שְׁהִיּו עוֹשִׁין בְּעוֹרָה: יב הָאֲנָשִׁים. הַמְלֶךְ הֵיךָ קוֹרָא מִתְחַלֵּת אֵלָּה הַדְּבָרִים. לְלַמּוֹד: וְהַנְּשִׁים. לְשִׁמּוֹעַ: וְהַטָּף. לְמַה בָּא. כְּדֹאֵיתָא בְּמַסְכַּת סוֹטָה (מא, 6), עַל בִּימָה לְתַת שְׂכָר לְמַבִּיאֵיהֶם:

אֶל־הַכּוֹן. כָּל יוֹמֵי־א. דְּאֶתְּוֹן קִיְמִין עַל אֶרֶעָא. דְּאֶתְּוֹן. עֲבָרִין יְת יִרְדְּנָא. לְתַמְּוֹן

לְמִירְתָּהּ: פ (חטישי) (ששי במחוברות)

❧ המיטטי תיטון בספרי שביעי במחוברות בסתי יי ❧

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֵן קָרְבוּ יְמֵיךָ לְמוֹת קְרָא אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְהִתְיַצְּבוּ בְּאֵהָל מוֹעֵד וְאַצִּוֶּנּוּ וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ וַיִּתְיַצְּבוּ בְּאֵהָל מוֹעֵד: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה. הָא קָרְבוּ יוֹמְךָ לְמָמַת. קְרִי יְת יְהוֹשֻׁעַ. וְאֶתְעַתְּדוּ. בְּמִשְׁכַּן זְמַנָּא וְאַפְקִדְנִיה. וְאִזְל מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ. וְאֶתְעַתְּדוּ

תפסיר רס"ג לתחווזה: יד) פקאל אללה למוסי. הודיא קד קרבת אייאמד לאלמות. אדע ביהושע. וקפא פי כ'בא אלמחצר חתי אסתכלפה. פמציא מוסי ויהושע. ווקפא פי כ'בא אלמחצר: טו) פתגלא אללה. פי אלכ'בא בעמוד מן ג'מאם. ווקף עלי באבה: טז) פקאל אללה אללא למוסי. אנד סתנצ'ע מע אבאנד. וסיקום הדיא אלשעב. ויטגי פי תבע מעבודאת אהל אלבלה. אלדי' הו צאיר אלי ת'ם פי מא בינהם. ויתרפני ויפסד' עהדי. אלדי' עתדתה מעה:

בְּמִשְׁכַּן זְמַנָּא: טז וַיֵּרָא יְהוָה בְּאֵהָל בְּעֵמּוּד עֲנָן וַיַּעֲמֵד עִמּוֹד הָעֲנָן עַל־פֶּתַח הָאֵהָל: וְאֶתְגַּלִּי יי. בְּמִשְׁכַּנָּא בְּעֵמּוּדֵא דְעֲנָנָא. וְקַם. עִמּוּדֵא דְעֲנָנָא עַל תְּרַע מִשְׁכַּנָּא: טז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּךְ שָׁכַב עִם־אֲבֹתֶיךָ וְקָם הָעַם הַזֶּה וְזָנְהוּ אַחֲרַי | אֱלֹהֵי נְכַר־הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוּא בָּא־שָׁמָּה בְּקִרְבּוֹ וַעֲזַבְנִי וְהִפֵּר אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי אִתּוֹ: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה. הָא אֶת שָׁכִיב עִם אֲבֹהֶתְךָ. וְיָקוּם עִמָּא הָדִין. וַיִּטְעִי בְּתַר טְעוֹת עַמִּי

— רס"י —

יד וַאֲצִוֶּנּוּ. וְאַרְזָנּוּ: טז נְכַר הָאָרֶץ. גוֹיֵי הָאָרֶץ:

תפסיד רס"ג

יז) וישתד ג' צ"ב עליהם פי  
 ד'אלך אלזמאן. פאתרכהם.  
 ואחגב רחמתי ענהם פיצירון  
 מאכלא. ותציבהם. שרור  
 פתיצה ושדאידה. פיקולון פי  
 ד'אלך אלזמאן. אלא אן ממא  
 לים ענאידה רבי מעי.  
 אצאפתני הד'ה אלבלאיא:  
 יח) ומע ד'אלך. אנא מקים  
 עלי חגב רחמתי ענהם פי  
 ד'אלך אלזמאן. בסבב אלשר  
 אלדי צנעוה. אד' ולא. אלי  
 מעבודאת אכ'ר: יט) ואלאן.  
 פאכתבו לכם הד'ה אלתסבחה.  
 ולקנהא בני אסראיל. חתי

ארעא. דהוא עליל לתמן ביניהון.  
 וישבקון דחלתי. וישנון ית קימי. דגזרית  
 עמהון: **וחרה אפי בו**  
**ביום-ההוא ועזבתים**  
**והסתרתני פני מהם והיה**  
**לאכל ומצאהו רעות**  
**רבות וצרות ואמר ביום**  
**ההוא הלא על כפי-אין**  
**אלהי בקרבי מצאוני**  
**הרעות האלה:** ויתקף רוגזי בהון  
 בעדנא ההוא. וארחיקנון. ואסליק

שכינתי מנהון ויהון למבו. ויערען יתהון. בישן סגיאן ועקן.  
 וימר בעדנא ההוא. הלא. מדלית שכינת אלהי ביני. ערעני בישתא  
 האלין: **ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא**  
**על כל-הרעה אשר עשה כי פנה אל-אלהים**  
**אחרים:** ואנא. סלקא אסליק שכינתי מנהון בעדנא ההוא.  
 על כל בשתא דעבדו. ארי אתפניאו. בתר טעות עממיא:  
 יט) **ועתה כתבו לכם את-השירה הזאת**  
**ולמדה את-בני-ישראל שימה בפיהם למען**  
**תהיה-לי השירה הזאת לעד בבני ישראל:**

— רש"י —

יז) והסתרתני פני. כמו שאיני רואה בצרתם: יט) את השירה הזאת. (לקמן לב, 6) האזינו  
 השמים עד (לב, מג) וכפר אדמתו עמו:

ובען. כתובו לכוּן ית תושבחתא הָדָא. וְאַלְפָה לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹיָה בְּפּוּמְהוֹן. בְּדִיל דְּתֵי קְדָמִי. תושבחתא הָדָא. לְסֵהִיד

בְּבַנֵי יִשְׂרָאֵל: (ששי) (שבועי במחוברות)

ספרי תימן

בִּי-אֲבִיָּאֲנוּ

אֶל-הָאֲדָמָה | אֲשֶׁר-

נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבֹתַי זֹבַת חֶלֶב

וּדְבַשׁ וְאָכַל וְשָׁבַע וְדָשַׁן

וּפְנָה אֶל-אֱלֹהִים אַחֲרַיִם

וְעַבְדוּם וְנִאֲצוּנִי וְהִפֵּר אֶת-

בְּרִיתִי: אֲרִי אֲעִילְנוּן. לְאַרְעָא דְקִימִית

תפסיר רס"ג  
תסתמלהא מן אפואהם. לפי  
תפון לי שאהודא עליהם:  
(כ) אד' אדכ'להם. אלי' אלבלד  
אלד'י אקסמת לאבאיהם. והו  
בלד יפיץ' לבנא ועסלא. פיאכל  
קומהם. וישבע וידסם. ת'ם יולי  
אלי' מעבודאת אכ'ר  
פיעבדהא. וירפצ'ני ויפסד'  
עהדי' כא) פאדא אצאבתהם.  
בלאיא כתיירה ושראידי.  
חצרת הד'ה אלתסבחה  
בין ידי' כשאהוד עליהם. אד'  
יגב אן לא תנסא מן  
אפואת נסלהם. לאני עאלם  
בכיאטרדם. ובמא סיצנעוה מן

לְאֲבָהֲתְהוֹן. עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ. וַיִּכְלוּן וַיִּשְׁבַּעוּן וַיִּתְפַּנְקוּן. וַיִּתְפַּנְוּן.

בְּתַר טְעוֹת עֲמֻמָּיָא וַיִּפְלְחוּן לְהוֹן. וַיִּרְגְּזוּן קְדָמִי. וַיִּשְׁנוּן יֵת קִימִי:

בא וְהִיָּה כִּי-תִמְצְאוּן אֹתוֹ רַעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת

וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעֵד כִּי לֹא תִשְׁכַּח

מִפִּי זִרְעוֹ כִּי יִדְעֵתִי אֶת-יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה

הַיּוֹם בְּטָרָם אֲבִיָּאֲנוּ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר

נִשְׁבַּעְתִּי: וַיְהִי. אֲרִי יַעֲרַעַן יִתְהוֹן. בִּישָׁן סְגִיָּאן וְעָקוּן. וְתִתִּיב.

תושבחתא הָדָא קְדָמוּהִי לְסֵהִיד. אֲרִי. לָא תִתְנַשִּׁי מִפּוּם בְּנִיהוֹן.

אֲרִי גְלִי קְדָמִי יַעֲרָהוֹן. דְּאֲנוּן עֲבָדִין יוֹמָא דִּין. עַד לָא אֲעִילְנוּן.

— רס"י —

כ ונאצוני. והכעיסוני וכן כל נאוצ לשון כעס: כה וענתה השירה הזאת לפני לעד. שהתירתי בו בתוכה על כל המוצאות אותן: כי לא תשכח מפי זרעו. הרי זו הבטחה לישראל שאין תורה משתכחת מורעם לגמרי:

תפסיר רס"ג

אליו. מן קבל אן אדכ'להם.  
 אלי אלבלד אלד'י קסמת:  
 (כב) פפתב מוסי' הד'ה  
 אלתסבתה פי ד'אלך אליו.  
 ועלמהא לבני אסראיל:  
 (ג) ת'ם אסתכלף יהושע  
 אבן נון. וקאל לה אשתד  
 ותאייד. לאנד תדכל בני  
 אסראיל. אלי אלבלד  
 אלד'י קסמת להם. ואנא  
 אכון מעד: כד) ת'ם למא פרג'  
 מוסי'. מן פתב גמיע פלאם  
 הד'ה אלתורייה פי ספר. אלי  
 אן כמלת: כה) פאמר מוסי'  
 אלליואניין. האמלי צנדוק  
 עהד אללה. וקאל להם:  
 (ו) כ'דו הד'א ספר אלתורייה.

לְאַרְעָא דְקִימִית: כב ויכתב משה  
 אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם  
 הַהוּא וַיְלַמְדָהּ אֶת־בְּנֵי  
 יִשְׂרָאֵל: וכתב משה. ית תושבחתא  
 הדא ביומא ההוא. ואלפה לבני ישראל:  
 כג ויצו את יהושע בן־נון  
 ויאמר חזק ואמץ כי אתה  
 תביא את־בני ישראל  
 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי  
 לָהֶם וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִמָּךְ:  
 ופקיד ית יהושע בר נון. ואמר תקף  
 ועילם. ארי את. תעיל ית בני ישראל.

לְאַרְעָא דְקִימִית לְהוֹן. ומימרי יהי בסעדך: כד ויהי | ככלות  
 מֹשֶׁה לְכַתֹּב אֶת־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל־

סֵפֶר עַד תָּמָס: והוה כד שיצי משה. למכתב. ית פתגמי

אוריתא הדא על ספרא. עד דשלימו: ❀ שביעי' תימן בספרי ❀ (שביעי')

כה ויצו משה את־הלוים נשאי ארון ברית־

יהוה לאמר: ופקיד משה ית ליואי. נטלי. ארון קימא די

למימר: כו לקח את ספר התורה הזו ושמתם

— רש"י —

כג ויצו את יהושע בן נון. מוסב למעלה הארץ אשר נשבעתי (לכס): כו לקח. כמו  
 כלפי שכניה, כמו שמפורש (פסוק כה) אל (שמות ט) זכור, (ד' ס) שמור, (שמו"ג ג) הלוי:

תפסיד רס"ג

וציירה אלי גאנב צנדוק עהד  
אללה רבכם. יכון תים עליך  
שאהדא: כז) לאני עאלם  
בכלאפך וצעובה רבבתך.  
הודיא ואנא פי אלתיאה מעכם  
אליום. לם תזאלו מכאלפין  
ללה. פכייף בעד מותי: כח) גווקו  
אליי גמיע שיוך אסבאטכם  
וערפאכם. חתי אלכלמהם  
בהדא אלכלאם. ואשהד  
עליהם. אלסמאות ואלארץ:

אתו מצד ארון ברית יהוה  
אלהיכם והיה שם בך  
לעד: סבו. ית ספרא דאורייתא הדין.  
ותשוון יתיה. מסטר. ארון קימא די  
אלהכון: ויהי תמן בך לסהיד: כז  
אנכי ידעתי את מריך  
ואת ערפך הקשה הן  
בעודני חי עמכם היום

ממרים היתם עם יהוה ואף פי אחרי מותי:  
ארי אנא ידענא ית סרבנותך. וית קדלך קשיא. הא עד דאנא קים

עמכון יומא דין. מסרבין הויתון קדם יי: ואף בתר דאמות: **עפטי**

כה הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם  
ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים  
האלה ואעידה בם את השמים ואת הארץ:  
פנושו לותי. ית כל סבי שבטיכון וסרביכון. ואמליל קדמיהון.  
ית פתגמיא האלין. ואסהיד בהון. ית שמיא וית ארעא:

— כ"י —

לפי שנאמר (צמדנר י, ז) עשה לה, ולא  
השליט יהושע עליהם בחייו שלמשה. ואף  
בחייו נגנזו קודם יום מותו, לקים מה שנאמר  
(קכלט ט, ט) ואין שלטון ביום המות: ואעידה  
בם את השמים ואת הארץ. ואם תאמר  
הרי כבר העיד למעלה (לעיל ל, יט) העידתי

מצד ארון ברית ה'. נחלקו בו חכמי  
ישראל בבבא בתרא (יה, ז). יש מהם אומרים  
דף היה בולט מן הארון מבחוץ ושם היה  
מנח. ויש אומרים מצד הלוחות היה מנח.  
בתוך הארון: כה הקהילו אלי. ולא תקעו  
אותו היום בחוצרות להקהיל את הקהל.

זולק הדקדוק: כו והיה שם בך לעד. כן הוא בקצת תיגאן הטפחא בתיבת שם ובקצתן  
בתיבת בך. ודע שהקמץ בתיבת שם רחב מפני המארכה: כז את מריך. לחוד

ובסגול המ"ם (מהרי"ם):



ברכה ראשונה שקודם ההפטרה

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר בָּחַר, בְּנְבִיאִים טוֹבִים. וְרָצָה  
בְּדְבָרֵיהֶם, הַנְּאֻמִּים בְּאֵמֶת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה. הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה,  
בְּמֹשֶׁה עַבְדּוֹ, וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ. וּבְנְבִיאֵי, הָאֵמֶת וְהַצְדִּיק: (אמ)

הפטרה דוילך משה

דע, כי כאשר פרשיות נצבים וילך מחוברות, מפטירין הפטרת נצבים. והפטרת שובה מפטירין בפרשת האזינו. כי לעולם מפטירין שובה בין ראש השנה ליום הכיפורים.

בהושע סימן י"ד

שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיהָ כִּי כִשְׁלַת בְּעוֹנֶיהָ:  
תוֹב, יִשְׂרָאֵל. לְדַחֲלָתָא, דִּי אֱלֹהֶךָ אֲרִי אֶתְקִילָתָא,  
בְּחוּבְךָ: 1 קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל־יְהוָה וְאָמְרוּ אֵלָיו  
כָּל־תְּשׂא עֵוֹן וְקַח־טוֹב וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפַתֵינוּ: קָרִיבוּ  
עִמְכוֹן, פִּתְגְמִין דְּאֶתְרוּדָא. וְתוֹבוּ, לְפִלְחָנָא דִּי. וְאִימְרוּ קְדָמוּהִי. קָרִיב  
קְדָמְךָ לְמִשְׁבַּק עַל עוֹיִן, נִתְקַבֵּל הָא כְּטָבִין. וְיִהְיוּ מְלֵי סְפוֹתָנָא, מִתְקַבְּלוּ  
קְדָמְךָ: פְּתוּרִין לְרַעוּא, עַל מִדְּבַחְךָ: 2 אֲשׁוּר | לֹא יוֹשִׁיעֵנוּ  
עַל־סוֹס לֹא נִרְכָּב וְלֹא־נֹאמֵר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה יַדֵינוּ  
אֲשֶׁר־בְּךָ יִרְחַם יְתוֹם: מְלָכִי אֶתוּר, לֹא יִפְרָקֵנָא. עַל רְכַבֵי סוֹסוֹן,  
לֹא נִתְרַחֵץ. וְלֹא נִימַר עוֹד. אֱלֹהֵנָא, לְעוֹבְדֵי יְדָנָא. דְּמִן קְדָמְךָ מִתְרַחַם  
עַל אֲבָהֵתָנָא דְהוּוּ בְּמַעְרִים, הָא כִּיתְמִין: 3 אֲרַפָּא מְשׁוֹבְתָם  
אֲהַבֵם נְדָבָה כִּי שָׁב אִפִּי מִמְנוּ: אֲקַבֵּילֵנוּן בְּתִיבְתָהוֹן, אֲשַׁבּוּק  
לְחוּבֵיהוֹן. אֲרַחֵמְנוּן, כִּד יִתּוּבוּן בְּנִדְבָא. אֲרִי תָב רְגִזִי מִנְהוֹן: 4 אֲהִיָּה  
כְּטַל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כִּשְׁוֹשְׁנָה וַיֵּךְ שִׁרְשׁוֹ פִלְבָנוֹן: יְהִי  
מִימְרֵי כְּטַלָא, לְיִשְׂרָאֵל. יִזְהָרוּן, כְּשׁוֹשְׁנֵיָא. וְיִתְבוּן, עַל תְּקוּף אֲרַעְהוֹן.  
כְּאִילָן לְבָנוֹן, דְּמִשְׁלַח עוֹבְרֵתֵיהּ: 5 יִלְכוּ יוֹנְקוֹתֵיו וְיִהִי כַזֵּית הוֹדוֹ  
וְרִיחַ לוֹ פִלְבָנוֹן: יִסְגּוּן, בְּנִין וּבָנָן. וְיִהִי כְזֵיו מְנַרְת קִדְשָא, זִיְהוֹן:

ז"ל הדרקדוק: 1 וְאָמְרוּ. בכל ספרי תימן בוי"ו:

שמן המור. (6) שובה. המלה שובה מלעיל. והנעימה בש"ן.

וְרִיחֵהוּן, כְּרִיחַ קְטֹרֶת בְּסַמִּיא: ז יִשְׁבוּ יִשְׁבֵי בְּצֵלוֹ יַחֲיוּ דָגֵן  
 וַיִּפְרְחוּ כַגֶּפֶן זָכְרוּ כִיִּין לְבָנוֹן: יתפנשוּן, מביני גְלוֹתֵהוּן. יתבוּן,  
 בְּטַלְל מְשִׁיחֵהוּן. ייחון מִתִּיא, ויסגי טובא בְּאַרְעָא. יהי דְכֵרֵן טְבוֹתֵהוּן,  
 עֲלִיל וְלֹא פְּסִיק. כְּדֵכֵרֵן, יבבות חֲצוּצְרֵתָא. על חֲמַר עֲתִיק, דְּמַתְנַסֵּךְ  
 בְּבֵית מִקְדָּשָׁא: ח אֶפְרַיִם מֵה־לִּי עוֹד לְעֶצְבִים אֲנִי עֲנִיתִי  
 וְאֲשׁוּרֵנוּ אֲנִי כְּבָרוּשׁ רַעְנָן מִמְּנִי פְּרִיךְ נִמְצָא: יימרון בית  
 יִשְׂרָאֵל, מָא לָנָא עוֹד לְמַפְלַח לְטַעוֹתָא. אָנָּא בְּמִמְרֵי אֶקְבִּיל צְלוֹתֵיהּ  
 דְּיִשְׂרָאֵל, וְאַרְחִים עֲלוּהִי. בְּמִמְרֵי אַעבְדֵּנִיהּ, כְּבִירוֹן שְׁפִיר. דְּמִן קְדָמוּהִי  
 סְלִיחַ, לְתִיבְתֵּהוּן מִשְׁתַּכְּחָא: ט מִי חֲכָם וַיְבִן אֱלֹהֵי נְבוֹן וַיִּדְעֵם  
 כִּי־יִשְׂרָאֵל דְּרַכֵּי יְהוָה וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִכְשָׁלוּ  
 בָּם: מן חֲכִים, וַיִּסְבֵּר אֲלֵינוּ. סְכַלְתָּן, וַיִּדְעֵנוּ. אַרִי תִקְנוּ, אֹרְחָתָא דִּיִּי.  
 וְצַדִּיקָא דְּהִלִּיכוּ בְּהוּן, ייחון בְּהוּן בְּחֵי עֲלֵמָא. וְרִשְׁעֵיא יתמסרון  
 לְגִיהֵנָם, עַל דְּלֹא הִלִּיכוּ בְּהוּן:

ומנהג השאמי להוסיף פסוקים אלו:

י מִי־אֵל כְּמוֹד נִשְׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל־פְּשַׁע לְשֹׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ לֹא־הֲחִזִּיק  
 לְעַד אָפוּ כִי־חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: לית בר מְנָךְ, את הוא אֱלֹהֵא. שְׂבִיק לְעוֹנוֹ, וּמַעֲבֵר עַל  
 חוֹבִינוּ. לְשֹׂאֲרָא, דְּאַחֲסֵנְתִּיהּ. לֹא מוֹרִיד לְעֲלָמִין, רְגוּיָהּ. אַרִי רְעִי לְאַיְטְבָּא, הוּא: יא יִשׁוּב  
 יִרְחַמְנוּ וַיִּכְבֹּשׁ עוֹנֵתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל־חַטָּאתֶם: יתוב מִימְרֵיהּ,  
 לְרַחֲמָא עֲלָנָא. יִשְׂבּוּק עַל חוֹבְנָא, בְּרַחֲמֵתִיהּ. וַיְרַמֵּי לְעַמְקֵי יָמָא, כָּל חַטָּאי יִשְׂרָאֵל: יב תִּתֵּן אֲמַת  
 לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִיּוֹמֵי קִדְּם: תתין קִשְׁטֵי יַעֲקֹב  
 לְבִנוּהִי, כְּמָא דְּקִיַּמְתָּא לִיהּ בְּבֵית אֵל. טְבוֹת אַבְרָהָם לְזֹרְעִיהּ בְּתִירוּהִי, כְּמָא דְּקִיַּמְתָּא לִיהּ בֵּין  
 בְּתִרְיָא. תִּדְכֹּר לָנָא עֲקִידַת יִצְחָק דְּאַתְעַקֵּד עַל מַדְבְּחָא, קְדָמְךָ. תַּעֲבִיד עֲמָנָא, טְבוֹן: דְּקִיַּמְתָּא  
 לְאַבְהָתָנָא, מִיּוֹמֵי קִדְּם:

(גְּאַלְנוּ יְהוָה עֲבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:)

(פְּרַקְנָא. יי עֲבָאוֹת, שְׁמִיָּהּ. קְדִישָׁא, דְּיִשְׂרָאֵל:)

על דא יתברך וַיִּשְׁתַּבַּח, שְׁמָא רַבָּא קְדִישָׁא. די לעילא, חַיָּא וְקַיָּמָא. מְבָרַךְ הוּא לְעֵלָם,  
 וּלְעֵלְמֵי עֲלַמְיָא:



זילך הרקדוק: ח לְעֶצְבִים. הלמ"ד בקמץ: